

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 77 0 К 001541 10 Квлз
Бања Лука, 05.05.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног М. С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410 став 2. у вези са ставом 1. истог члана Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је поднио бранилац осуђеног М. К., адвокат из П., против правоснажне пресуде Основног суда у Приједору број 77 0 К 001541 08 К од 26.11.2009. године и пресуде Окружног суда у Бања Луци број 77 0 К 001541 10 Кж од 16.09.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.05.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Правоснажном пресудом Окружног суда у Бања Луци број 77 0 К 001541 10 Кж од 16.09.2010. године, потврђена је пресуда Основног суда у Приједору број 77 0 К 001541 08 К од 26.11.2009. године, којом је оглашен кривим осуђени М. С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410 став 2. у вези са ставом 1. истог члана Кривичног закона Републике Српске, (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на новчану казну у износу од 1.500,00 (хиљаду и петстотина) КМ, коју је обавезан платити у року од 30 дана од дана правоснажности пресуде, те одређено да ће се иста у случају неплаћања у остављеном року замјенити казном затвора тако што ће се сваки започетих 50,00 КМ новчане казне рачунати као један дан затвора.

Против цитираних пресуда бранилац осуђеног, адвокат М. К. из П., је благовремено поднио захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) због повреде Кривичног закона на штету осуђеног и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст („Службени гласник РС“, број 100/09 – у даљем тексту: ЗКП-Пречишћени текст), с приједлогом да Врховни суд побијану пресуду преиначи и осуђеног ослободи оптужбе.

У одговору на захтјев замјеник Главног Републичког тужиоца је предложила да се Захтјев одбије као неоснован, обазлажући тиме да се само формално истиче повреда Кривичног закона, а да се приговорима у Захтјеву у суштини указује на погрешно утврђено чињенично стање (што не може бити законски основ за овај правни лијек), па на недостацима чињеничне основе правоснажне пресуде подносилац Захтјева гради свој став о погрешној примјени Кривичног закона, док се приговор о повреди права на одбрану своди на паушалне и неаргументоване тврдње.

Приликом одлучивања о захтјеву овај суд се, у смислу одредби члана 353. ЗКП-Пречишћени текст, при испитивању побијане правоснажне пресуде ограничио само на оне повреде закона на које указује подносилац захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Одредба члана 349. ЗКП-Пречишћени текст прописује да се овај ванредни правни лијек може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) овог закона (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није кориштено право побијања пресуде жалбом, као редовним правним лијеком, а када су у питању означене повреде материјалног и процесног закона, на ове основе побијања пресуде се није могуће позивати у захтјеву ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Коначно, ограничењем прописаним у ставу 3. истог члана, се искључује могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносилац захтјева, као основ побијања правоснажне пресуде означава повреду права на одбрану и повреду Кривичног закона, међутим из аргументације садржане у образложењу захтјева, произлази да се суштина приговора у захтјеву своди на оспоравање правилности чињеничне основе правоснажне пресуде. Тако се Захтјевом развија теза да је при оцјени доказа и утврђивању чињеница, дошло до повреда принципа *in dubio pro geo*, садржаном у члану 3. став 2. ЗКП-Пречишћени текст и принципа једнакости у поступању, садржаном у члану 14. истог законског прописа, који принципи су интегрални дио права на одбрану, што је, према тврдњи захтјева, имало за посљедицу неправилно утврђено чињенично стање, а слиједом тога, таква мањкава чињенична основа се негативно рефлектовала на правилност примјене Кривичног закона када је осуђени оглашен кривим за кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410 став 2. у вези са ставом 1. истог члана КЗ РС. При томе се у образложењу Захтјева даје вриједносна оцјена доказа оптужбе и доказа одбране у међусобној корелацији, те изводи закључак да чињенични супстрат доказа оптуженог, који ничим није доведен у питање, указује на сумњу у истинитост доказа на којима се оптужба темељи, коју сумњу је суд морао ријешити одлуком на начин који је повољнији за оптуженог.

По оцјени овог суда, повреду права на одбрану није могуће градити на наведеној тези Захтјева којом се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, код неспорне чињенице да су у погледу могућности извођења доказа на главном претресу странке имале једнак процесни положај, а оцјена вриједносног значаја изведених доказа на главном претресу од стране суда није ограничена посебним формалним доказним правилима, него се темељи на принципу слободне оцјене доказа. Када се при томе има у виду да је у побијаним пресудама суд дао разлоге у образложењу за утврђене чињенице, укључујући и оцјену вјеродостојности противрјечних доказа, тиме су задовољени и процесни захтјеви садржани у одредби члана 304. став 7. ЗКП-Пречишћени текст с аспекта обавезе суда да образложи чињеничне закључке до којих је таквом оцјеном изведених доказа дошао. Сасвим је друго питање што се Захтјевом доводи у питање правилност изведених чињеничних закључака у погледу узрока предметне саобраћајне незгоде и валидност датог образложења за те закључке, међутим приговори таквог карактера по својој суштини спадају у замјерке чињеничној основи пресуде, па се на њима не може заснивати тврдња о битној повреди одредаба кривичног поступка манифестованој у повреди права на одбрану.

Надаље, повреда Кривичног закона као основ за подношење овог правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 349. ЗКП-Пречишћени текст, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Законска могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, овим ванредним правним средством није прописана, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној подлози пресуде.

Из наведеног произилази да се у конкретном случају поднесеним Захтјевом суштински оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у виду погрешне оцјене доказа, а што не може бити основ за ово ванредно правно средство, па је овај суд у смислу одредбе члана 354. ЗКП-Пречишћени текст, одлучио као у изреци пресуде, те је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић